

Ook de textielvoorziening van Nederland werd dus in '43 in het nauw gebracht. In maart kwam men bij het *Reichswirtschaftsministerium* tot de conclusie dat de bezette gebieden meer textielgoederen aan Duitsland moesten leveren; voor Nederland dacht men daarbij aan een kwantum dat ongeveer de helft bedroeg van de totale hoeveelheid die, naar voorlopig vastgesteld was, voor de binnenlandse markt geproduceerd mocht worden. Een aanzienlijk deel van de textielproductie ging al naar Duitsland toe – dat deel zou dus uitgebreid worden. Hey, de directeur van het Distex, weigerde medewerking, de Duitsers handhaafden hun eis, Hirschfeld besprak de zaak met Fischböck. De eis werd van 50% der voor de binnenlandse markt bestemde productie tot 30% verlaagd. Intussen had Hey de textielindustrie laten waarschuwen dat een grote vordering op komst was. Per 12 juni '43 moest elk bedrijf, de handel inbegrepen, opgeven hoeveel textielgoederen in voorraad waren – voordien werd veel haastig weggewerkt. De 'officiële' landelijke voorraad bleek twee-en-een-half maal zo groot te zijn als het kwantum dat de Duitsers opeisten. Men zou zeggen dat Fischböcks eis gemakkelijk ingewilligd kon worden, maar dat ging niet zo eenvoudig. De bezetter droeg namelijk het in ontvangst nemen van hetgeen geproduceerd werd, aan een firma op die daar allerminst voor geëquipeerd was: de Amsterdamse Handelmaatschappij Impex n.v., filiaal van een Amerikaans concern dat in bezet Europa onder *Verwaltung* stond. De Impex had tevoren veel meubelen en bazargoed aangekocht, veelal tegen zwarte prijzen, ze had geen ervaring op textielgebied en de directie was niet bij machte, grote hoeveelheden textielgoederen in korte tijd te ontvangen, te controleren en te expediëren. Het Distex maakte geen haast en onder de fabrikanten, vooral onder de Twentse, ontstond grote wrevel tegen de opgelegde leveranties. In oktober zonden veertig Twentse fabrikanten een brief aan Hirschfeld, ondertekend door A. H. Ledeboer, directeur van van Heek & Co., en H. Koning, directeur van de Koninklijke Weefgoederen Fabriek, waarin zij onder verwijzing naar het 'nijpend tekort aan de meest noodzakelijke textielgoederen bij grote delen van ons volk', de secretaris-generaal berichtten dat zij tot leveranties aan de Impex slechts bereid waren, 'indien onomstotelijk vaststaat dat de toewijzingen van het rijksbureau Distex, afgegeven ten behoeve van de n.v. Impex, gelijkgesteld moeten worden met een